

**Quaestio medica-chirurgica ... An ad sistendam membrorum rescis[s]ioni
supervenientem haemorrhagiam, detur artificium tutius vasorum ligatura?
/ [Louis Pierre Félix René Le Thieullier].**

Contributors

Le Thieullier, Louis Pierre Félix René, 1730-1796?
Renard, Claude Antoine.
Université de Paris.

Publication/Creation

[Parisiis] : [Quillau], [1752]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/mzvhwxpj>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

DEO OPTIMO MAX. UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI - PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO - CHIRURGICA,*

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis vigesimo-quarto
mensis Februarii, anno Domini M. DCC. LII.*

M. CLAUDIO-ANTONIO RENARD,
Doctore Medico, Præside.

*An ad sistendam membrorum rescisioni supervenientem hæmorrhagiam, detur
artificium tutius vasorum ligaturâ?*

I.

NATOMICIS cognitionibus, physicis inventis, incon-
cussis ratiociniis, utilioribus observationibus, tutiori ac do-
lorificâ minùs Chirurgiâ medendi artem illustrare Medici
munus est. Quod assiduo labore ac iteratâ experienciâ com-
perierunt Veteres, illud subtilioris Neotericorum physices
confirmant principia. Illi rebus in medicis versatissimi non
minori studio Chirurgiæ progressui proviserunt. A diris calculi doloribus

* M. Urbani de Vandenesse,

calculosi vesicam liberabant; Lithotomiâ; Ossium capitis fragmenta cerebrum lædentia tollebant, Terebratione; Pectoris cavum à pure collecto mundabant, Puncturâ; ferro ac ustione Ramicem debebant; Membrorum luxata fractave ossa arte reponebant ac curabant; Artus gangrenâ aut sphacelo tactos abscindebant. Dubitas? Hippocratis, Celsi, Galeni, Oribassii, Aetii, Pauli Æginetæ, Albucasis, quæ extant, opera pervolvās; nos plura de Chirurgicis amisisse fateberis, quæ illos non latebant. Sanguinis circuitum, susurras, ignorabant Antiqui? Si quid ipsos fugit aut fefellit, quod nunc innotescat, in artis splendorem vertatur & in ægrorum salutem ac solatium. Œconomix animalis legibus magis consonam adhibe methodum, quo poteris, pressiori pede Naturæ vestigiis insiste, hanc agentem imitare, tutus eris. Hoc & ad ipsammet Chirurgiam pertinet monitum; licet enim illa saniores tutetur partes promptâ ac violentâ læsarum separatione, dum vitiata à sanis successivo ac tacito veluti molimine Natura rejicit; summa tamen Chirurgus semper laus erit, ipsius simplicitatem affectare, doloris aculeos vitare, inevitabiles mitigare, ac supervenientia tractationi incommoda præcavere. Hæc perculsi veritate, quos apud sanioris, pro tempore, Medicinæ præcepta valuerunt, hanc sui muneris partem adimplere in quibuslibet Chirurgiæ operibus aggressi sunt, & præsertim in excogitandâ valentiori methodo, quâ nimiam inter secandos artus sanguinis profusionem averterent; diuque in hoc revolvendo lapide frustra insudarunt. Constantiores forsân & magis uniformes, nisi curiosâ humanitate permoti, nimis solliciti, huic malo occurrere allaborassent; aut si novo vulnere partes sensibus obvias vellicare pertinuissent, quas profundiores digitisque impervias Naturæ curis sanandas commississent. Silentio prætermisissis ergo variis membra decurtandi apparatus, hujus ævi gratulabimur Chirurgis, quod complicatorum ferramentorum & organorum farraginem justâ lance ponderantes ab eâ abstinerint, tamquàm ab operantis imperitiæ subsidio, nedum ingenii sagacitatisque indicio; & quod simpliciorum cultellorum ac ferrulæ armamentarium, licet Antiquorum munificentix donum, non spreverint; illud è contra ad praxim utiliter revocaverint.

I I.

APPARET, Celsi temporibus, in compescendâ superveniente artuum rescisioni hæmorrhagiâ, non multam sollicitudinem fuisse adhibitam; & debitam simplicitati non secus ac prudentiæ palmam hujus ævi Medicis assignandam esse. Juxta illum Autorem, spongiam aceto madidam vasorum hiantium osculis apponere sufficiebat; nullasque præter astringentia levia, in frigidantiave aut bibula medicamina, potentiores medicinas recenset ille, ubi de sanguinem sistentibus agitur; quamvis asserat: (a) *multos patientes sæpe in ipso opere, vel profusione sanguinis, vel animi defectione mori*. Cauteriorum applicationem, novum variorumque tormenti genus superadditum refert Paulus Ægineta (b), quo fine, pro diversâ partium quibus applicabantur, figurâ, igne candentibus ferramentis variæ inductæ sunt formæ. Quæ quidem methodus & ægrotantium animum, simul & crudelitatem adhibentium apprimè denotat. Quantus amor vitæ? ignito ferro suas carnes secandas, vivos se deurendos, membra dilaceranda, dilacerata, cruentaque ac præ dolorum cruciatu palpitantia adhuc, perfundenda oleo bullienti similibusve liquoribus, patientes devovisse quis putet? Atroce hanc praxim mollior ac mitior fugavit pietatis motus, verum non perspicacior, dum cauteria suasit potentialia; ipsis enim nullo modo cessit hæmorrhagiâ, quam

(a) Celsi lib.
7. cap. 33.

(b) P. Ægin.
de re Med.
lib. 4. cap.
33.

tunc inter symptomata periculi pleniora annumeratam legimus, & acerbiori medelâ ægriorem factam libenter crederemus. Aliàs quis non animadvertit, quantum indicationi sumendâ, scopoque intento, ut & Naturæ curis adversa sit causticorum quælibet classis, quæ partes amburendo & molestè vellicando, inflammationem, febrim, convulsiones, gangrænâ, & infestam accidentium *syndromen* certò certius invehunt. Posthac, ad multiplicis seriei laqueorum admotionem confugerunt, quibus equidem pars obstupefcit incidenda, dolorisque sensus obtunditur; ast laxatis habenis quid tunc? Arteriarum de novo dehiscunt ora, furit sanguis è carcere. Hæc igitur ut & similia Fabricio ab Aquapendente licet utilia visa fuerint; ipsius tamen non omninò satisfecere votis, qui, non omni exterso præjudicatæ opinionis fucò, in demortuo partem secabat, Vigonis praxeos in plurimis æmulus, & actuali deindè cauterio absumebat quidquid vitiatum reliquum. Ipsi Hildano, Fabricium ab Aquapendente ob illud fugillanti, placuit etiam vasorum ostiis ignito ferro crustam inurere. Parei debetur sagacitati, ut ipsemet affirmat (c) magnorum vasorum sanguinem vomentium orificia filo injecto obturandi methodus. Apagè quòd aliquid de laudibus meritò huic perillustri Chirurgo tributis demere velle videamur; attamen à vero prorsùs alienum non est, illum rectius ex lecturâ capitis quinquagesimi septimi libri primi * Albucasis, quem cum fastu alibi commemorat (d) hanc immediatæ vasorum ligaturæ ideam excepiisse, quàm ex ambiguis Galeni verbis, oblivione omninò deletum illud artificium, summo ingenii acumine, expiscatum fuisse. Ligaturam mille modis ornatam ad perfectiorem ferre gradum postea tentavit complurium saltem industria; vel figurâ acuum mutata, vel inventâ forcipe, quâ exterius traheretur resiliens arteria, huicque superius immitteretur laqueus. Fuerunt, qui, fibrarum carnearum fasciculo cum vase colligato, frænum firmare aggressi sunt, simul & appposito arteriæ lateri penicillo arctius strinxerunt. Nec dubitandum est quin ligatura tractui vasorum exterius admota, torcular dicta, quæ sectionis tempore, aut ipsâ peractâ, sanguinis in parte refecandâ moraretur affluxum, aliûs aptioris structuræ vinculi, pro hæmorrhagiâ sistendâ ideam procreaverit; felicissimo equidem ausu, ni diuturniorem gravioremque ab illâ pressionem, ut plurimùm, exciperet partium subjectarum torpor & ipsamet gangræna. Habeatur solùm ille compressionis apparatus tanquàm temporarii præsidii genus. Paribus itidem rationum momentis, abstinendum videtur ab artificiosâ arctiorique partium deligatione, quæ priori ligaturâ haud utilior est; sed sæpè sæpius diros ob effectus, varias nempe inflammationis species, convulsiones &c. æquè nocet. Uno verbo plurima vetant ne nimium hisce præsiidiis confidas veluti periculo vacantibus; sæpè enim ligaturam declinavit arteriæ situs; sæpius modò confecta cessit, aut postea repetito sanguinis nisu lacerata excidit; sæpissimè tandem justo citius elabitur, in robustis præsertim ac succo plenioribus, in quibus ad contusas proindèque inflammatas ligaturâ partes, promptior ac copiosior affluit suppuratio; hinc recrudescit hæmorrhagia quæ prius adhibitam artem eludit. Ad absorbentium, ad stypticorum effectus, ad causticorum etiam cum ligaturâ sociatorum incommoda attendenti planè

(c) Oper.
lib. 12. cap.
35. Edit. par.
2628. in-fol.

(d) Ibid. lib.
24.

* Et est perdifficile placare malum aut sistere sanguinem arteriarum quæ sunt in perpetuo motu. Cum ergo accidit alicui illud tene curiosè & artificiosè manu tuâ orificium arteriæ & pone super ipsum digitum tuum indicem, & stringe eum multum donec retentus sit sanguis sub digito tuo, deinde & scias quòd quandò arteriâ fluit sanguis, tunc non est possibile abscondere ipsum, præcipuè quandò arteria est magna, nisi uno quatuor illorum modorum, aut cum cauterio sicut diximus, aut cum extractione, cum

extrahi potest, nam quando extrahitur, contrahuntur extremitates ejus & sistitur sanguis, aut ut ligeretur cum filo ligatione forti, aut ut ponantur super ipsum Medicinæ de proprietate quarum est abscondere sanguinem, & stringatur cum pulvinaribus strictione decenti. Qui autem administrat abscissionem ejus, aut ligamentum & strictionem cum panno, aut positionem rerum comburentium & similium non cogit nisi admodum rarò. Basileæ 1541. in-fol.

patet, quàm leve hæc hæmorrhagiæ vel præfenti, vel imminenti ponant impedimentum. Præterea quantâ cum difficultate hæc ipsa tutò injicitur ligatura? qui dolores? quot accidentia accersit? quot ex puncturâ, ex distractione, vellicatione & compressione partium nervosarum instant mala? Quàm certa exardet febris? quot laceffunt indefinenter convulsionum insultus? Quàm longo tempore perrennant? Quid plura? nec labori nec sollicitudinibus parcent, ut illa securè superent obstacula. Summâ cautione digitum arteriæ orificio, Albucasis forsan suafu, utiliùs ad mentem P. Æginetæ*, appositum quandòque tenere coguntur, ut æqualis stet diutiùs compressio, ficque malum allevare moliuntur, quod, omiffâ ligaturâ, certiùs averruncassent. Nec filebimus illam methodum nuperrimis hisce temporibus propositam, cujus simplicitas successusque decantati sunt; hanc, ut & recensitas alias, explorandam judicamus. Etenim officio suo deficeret Medicus, qui remedium effectus ad genuina physices principia non revocaret, ut exinde, & ex severâ aliarum circumstantiarum faventium vel pugnantium comparatione, de remedii pretio judicium eruat.

* In partibus ex quibus sanguis erumpit contraria finibus figura conducit. Hæc autem est ea quæ sursum spectat sed neque hæc immodica existat; periculum est enim ne tibus statim digitum ad osculum ulceris circa vasculum obdolor oboxiatur & vas rursus sanguinem fundat, nihil ita ut leniter iunitaris citràque dolorem premas. P. Ægin. ib.

III.

UT tutò sisti queat præfens hæmorrhagia, aut instans avertatur, plurima scitu sunt necessaria. 1°. Noscenda potentia, ac scrutandæ vires unitæ causarum à quibus procedit illa. 2°. Æstimanda resistentiæ summa harum opponenda nisui. 3°. Exactâ comparatione hæc omnia inter se proportionanda, & ex his in disquisitionem vocatis, par ne sit an impar oppositus obex deducendum est. In genere dicere licet multos incidere casus, in quibus resistentiæ species quævis, & à fortiori plurium coadunatio ac concursus nisum ita superent, ut absque periculo quædam ex his præfidiis negligere fas sit, tanquàm cautionis ergò quodammodò adhibitis. In aliis ambæ hæc potentiæ ita inter se æquilibrantur, ut à causis accidentalibus non adauctâ impulsione solitâ, resistentia, quæque sit, sustinendo impetui sufficiet. Ast non eadem speres si nisus in obstaculum insurgens momenti gradum adipiscatur, tunc ad novum resistentiæ gradum possibilem recurrendum est. Tertia tandem dabitur casuum species, in quibus fieri non poterit ut resistentia æquiparetur potentiæ contranitenti; cujus idcirco effectus & incommoda non poterunt declinari. Præmissas hæc propositiones elucidabit sanè hæc Architecturæ hydraulicæ pars, quæ de solidiori molium, aggerum & aliorum adversus aquarum incursus munimentorum constructione præcepta tradit. Licet enim in utroque opere ab altiori loco æquè possit imminui liquidorum imperus & vis; attamen illud inest discriminis quod fervetur aquis liber exitus; dum è contrâ ubi hæmorrhagiæ sistendæ mens est, nullum sanguini perfectam partem finendum erit effugium, vel si quid effluxerit, pro nihilo habeatur. Alia nascitur etiam differentia ex diversâ naturâ parietum alvei per quem utrumque liquidum decurrit; aggeres enim qui totum allidentis aquæ pondus sustinent merè passivi sunt, & irruenti solummodò resistunt, quod quidem præstant & ipsa vasorum latera, sed insuper alternis percussionibus ex nativâ fabricâ premunt fluidum ipsa distendens, ejusque pressionem compensant. Perpendamus nunc quænam sit vincenda potentia; æstimemus quanta vis ipsi insit; qui tandem opponendus obex. 1°. Sistendus sanguis pulsus motu cordis ac vibratione ingeminatâ arteriarum. Alteræ hujus potentiæ momentum nosci supponimus, non secus ac illius aug-

mentum à suspensione circuitus ob præsentem irritationem ac dolorum
fævitatem productum. 2°. De habituali suo circuitu deturbandus sanguis,
ut nova reliqui fluidi derivatio instituaturs versus alias partes. 3°. Requiri-
tur ut habitâ ratione hujus adventitiæ determinationis sanguis sibi novum
sternat iter, & mutato cursu directo, collaterales vasorum ramos ingredia-
tur, ipsos ampliet & explicet; quod absque vividiori cordis ac arteriarum
actione, vel summâ vasorum laxitate fieri nequit. Quibus addatur oportet,
violentior impetus, licet non continuus, à causis accidentalibus excitatus, scilicet
ab animi pathematibus, inflammatione, insomniis &c. Noscitur facîle quan-
ta vis insit potentiæ, quæ continuò obstaculum pellere aggreditur; quâ cau-
tione vitanda sit ad unicum punctum nisuum collectio, & consequenter
quantum intersit conatum impetus inter plura dividere, uno verbo illos in-
fringere. Prævidetur etiam qui futurus sit hujus conspirationis eventus, ac
vis vibrationum in obstaculum impingentium. Quantâ ergò cum prudentiâ
allaborandum est ut à longè dividatur, temperetur, & ut ità dicam, mol-
liatur nisus ille non omninò tamen destruendus. Quò minor erit sanguinis
massa, eò promptius ac facilius fiet nova illius distributio, fiet pacatius, &
absque procellis eò magis pertimescendis, quò copiosior abundat sanguis,
vasorum interim obluctante liberiori diductione. Quò minor erit sanguinis
massa, eò debilior dabitur & cordis & arteriarum actio, ob stabilitam pro-
portionem inter vires pulsantis potentiæ & corporis pulsati resistentiam, ob
momenti gradum ex utriusque consociatione constantem. Aliàs quò lentior,
remissior & tranquillior horum actio, eò languidiùs arietabit fluidum in obi-
cem oppositum, quem mollius lambet, etiamsi in medio ferè cursu detinea-
tur & antequàm motus acquisiti integram quantitatem impenderit. Quò se-
verteret illud vitæ principium? quid efficeret propensio illa spontanea & mu-
tuus singulorum organorum consensus ab impetum facientibus rectus, ad
totius corporis conservationem à divinâ creatoris providentiâ cuique individuo
insufflatus; hujus agendi normam arguunt, quæ multis in casibus prodidit
stupenda. Sectum vas arteriale, propriæ creditum actioni, retrofliens ad vi-
ciniores se recipit partes, intus se abscondit, favente quâ constat texturâ, &
allabentem sanguinem expellit indefinenter; is primum rapidè erumpit: segnior
postea fit illius effluxus propter communem toti machinæ languorem & de-
bilitatem; animo linquitur vulneratus; sistitur sanguis: jejuna arteriæ latera
concidunt, invicem applicantur, imminuitur sensim vasis *diameter* ad pun-
ctum usque in quo cessat ab interno distensio & *irritabilitas*, applicata latera
coadunantur, obturatur cavitas & illa vasis portio abit in ligamentum. Cæte-
rùm suppresso semel sanguine, lege quidem non abfimili ac in fauciatiss
partibus carnis, reliqua ut in iisdem vulneribus perficiuntur. Volve-
runt nonnulli, à thrombo, seu sanguine coagulato vas illud occludi, cum
quo ipsi parietes coalescerent. Hujus quidem opinionis mentionem hîc per
transennam addere satis erit. Illud enim non fert motus directio, non docent
suppurationis leges usu receptæ; huic adversantur & fluidi & applicatorum
natura, observationes à cadaveribus sumptæ; huic denique neutiquàm favet
incumbens aneurismati spurio, seu vulnere arteriæ, tumor crescens à sanguine
dimanante ac coacervato in cellulosum textum, iisdem mutationibus obno-
xio, quas patitur sanguis ubicunquè extra vasa diffusus. Patet ex dictis quàm len-
tâ, quàm successivâ, quàm quietâ molitione opus suum suscipiat ac perficiat Na-
tura; non violentos adhibet nisus, non ponit obstacula novas paritura tra-
gœdias; torrenti ambitiosè grassanti repagula non astringit. Huic deli-
catulam instrumentorum, quorum ope medetur, compagem ac fragilitatem

innotuisse putares; hanc & proinde istorum appositioni ac stabilitati provi-
disse, minoremque in resistentiâ fiduciam habere, quàm in virium contrari-
tentium imminutione.

I V.

EX remediorum à Celso memoratorum expositione & à successivâ serie eo-
rum quæ sistendæ hæmorrhagiæ causâ adhibuerunt alii, concludendum
est, varias & à mente Celsi discrepantes methodos inventas fuisse, ut illicò ac
quasi ad nutum voluntatis sisteretur sanguinis profusio, spe forsàn promptioris
curationis ac convalescentiæ; pro nihilo intereâ habitis quibus cruciabantur
ægri infandis doloribus. Labori sanè parcuissent isti & ægrotantium angoribus, si
quibus rationum momentis ducti fuerunt Antiqui attentè disquisivissent. Frustrâ
Veteres ignorantia & negligentia reos damnavit Posterorum ambitio. Hoc
crimen eluitur facilè, ut pote quòd illorum artificium nixum demonstretur
cognitionibus & observationibus. Credere quippè fas est quòd imminutâ
sanguinis copia & vasorum elasticitas facta debilis ac prostrata, atoniæ tan-
dem species & *evthanasia*, quâ procumbit ægrotans, hæc omnia, inquam,
vel leviori præsidio securitatem & palmam assignare debeant. Misericordiâ
aut sollicitudine intempestivâ commotus hanc suspensionem in circuitu san-
guinis, imprudenti cardiacorum usu, si non perturbes; si lautiori cibo hu-
morum jacturam citò reparare non studeas; si nulla moveatur febris ab ir-
ritatione internâ vel externâ; si nullo tumultu percellatur tranquillitas, quam
requirit Natura ut partes ad coalitionem tendentes firmet, ac tutâ obducatur
cicatrice, ab Antiquis usitata sufficient præsidia. Affirmare quippe non licet
omnes hâc methodo olim tractatos periisse; cur ideò negaretur ille Naturæ
mechanismus; cum hanc denuò similia operantem viderint oculi supra cap-
tum humanum illusioni cedere impares. Testem vocamus omni laude majo-
rem Boerhaavium, & in probationem adducemus, quæ habet Aphorismorum
nº. 160. enarrationemque ipsam Clar. Wan-Swieten ad hunc locum. Ast
sanguini relinque impetum, quem mutuatur vel à nimia quantitate, vel ab
accelerato motu circuitûs, qui retardationem ipsius sequitur, vel à partium
nervearum irritatione; frustra ipsum furem subito frænare cupies, aut mi-
nori spatio continere; tunc enim temporis, quidquid apponetur obicis, pul-
sabit, ac injectas franget ille compedes; fluctibus, causticorum actualium vim
extinguet; vasorum orificiis adnata quolibet momento tolletur crûsta aut te-
naciùs adhærens suâ præsentia molestabit; exsiccata dilacerabuntur partes.
Arteriæ igitur coalitionem & obturationem nil efficacius promovet & proinde
sanguinem sistit, quàm ex absolutâ debilitate quies, quâ durante, vulneratus
nullos perferit cruciatus, & in ipso mortis limine ferè crederetur, quod Græ-
ci voce *evthanasia* significant. * Verum ut status hujc similis obtineatur, omnimo-
da requiritur quies, doloris absentia; absit inflammatio; pruritus nullus, nulla *es-
chara*. Conducunt ergò somnus, vasorum depletio, laxatio, victus tenuis, mollis
lectus, situs corporis accommodatus, calor *atmosphæra* ad sexaginta circiter gra-
dus thermometri Farenhetiani temperatus. Præmissis autem sanguinis missionibus
pro ratione virium, illa quies conciliabitur usu opii in menstruo appropriato soluti
& ipso cortice peruviano prudenter associato, qui febrim, perpetuam puris scatu-
riginem, arcebit. Fasciæ autem juxtâ ritum eidem scopo respondentem disponan-
tur. Exulent ergò astringentia, comprimentia: exulent cauteria, & olea arden-
tia, quæ comburendo gangrænâ inducunt & destruendo noxia & *contrariantia*
Naturæ habenda sunt; exulent ligaturæ cujuscunque speciei, quibus semper in-
flammatiô, dolor, convulsio, nova febris ex puncturâ succedunt, & ex iis
confectaria, suppurationes abnormes & gangræna. Sic inanita vasa collabun-

* Vide Sue-
con. ad Cæ-
sar. Aug. vers.
fin.

7
tur & compinguntur; perit omnino cavitas. Id probat canalis arteriosus sanguini in adultis impervius, & in ligamenti naturam conversus; probant vasa umbilicalia, etiam post horariam compressionem absque ligaturâ aut post molles morfiunculas, qualiter in brutis, sanguini aditum denegantia, & solidescantia. Quod & simul in memoriam revocare debet, quantis doloribus prematur infans, quanto labore habitualis mutetur sanguinis circuitus, eveniat nova distributio. Nec est cur coerciti sanguinis commodum ad sympathicæ aut specificæ virtutis arcana referamus, ut forsân vellent nonnulli, in gratiam nuperrimè inventi remedii, quod desumitur ex Agarico querno pedis equini facie J. R. H. Hujus frustum, post aliqualem mundationem, arteriæ orificio imponitur, cui alterum sternitur & ambo sic posita deligatione idoneâ in situ continentur. Huic methodo pervicaciores cessuras hæmorrhagias, & feliciter coalitura vasorum orificia contendunt. Sed quonam mechanismo id assequantur? Num à naturâ fungi illius, & ab ipsius virtute intrinsecâ id obtineant? Nonnè potius propter salutarem vasorum depletionem & horum laxationem absolutam, nullâ stimuli molestiâ ad contractiones & convulsivos motus excitam? Nonnè propter mollem vasorum compressionem & corporis incumbentis liberam intimioremque applicationem? Quod æquè salubriter præstarent pellis Rupicaprinæ aut corii Vri Bubali lacinix, ad flexilitatem & mollitudinem Agarici paratæ. Nonnè demùm ex immunitate, aut veriùs ex liberatione ab omnibus illis angoribus ac cruciatibus quibus ægrescit vulneratus, vel dum applicantur recensita remedia Chirurgica, vel dum suâ præsentia suisque effectibus vim inferunt toti machinæ? Id dijudicandum relinquimus illis, quibus cognita sunt genuina physices principia, perspectæ sunt animalis œconomix leges, tutum est & certum iter per observationes & experimenta. Interea tentamentum illud novum adhibitæ vel Antiquitùs Medicinali hæmorrhagiarum curæ lucem ac certudinem affundere confidenter agnoscemus.

V.

ETIAM ipsa ratio sui juris facta primâ fronte meliora non videt, non probat, non sequitur; quidni æmulatio cæteros inter cupiditatum tumultus? Mirandum igitur non est, si Antiquorum Medicina post elapsa sæcula ex oblivionis caligine emergens, & ut plurimum novitatis larvâ abscondita, tam anxie ad suos authores referatur, & debitum favorem adipiscatur. Sua fuerunt nostratibus quoque, non secùs ac Græcis, heroica tempora, artium primordia & quasi incunabula; fuit ipsis sua ab antiquo Chirurgia, ad quam excolendam, tardam contulerunt operam tum Græcorum, tum Latinorum scripta, paucis tunc familiaria. Proinde nemo est qui non perspiciat quanto cum labore in honorem redierit hæmorrhagiarum medela, quæ apud veteres Medicos vigeat. Minùs insuper aridet medicina illa, quod nimis otiosa videatur, sitque potiùs Naturæ contemplatio & meditatio, uno verbo ars muta, quàm sagacitatis, industriæ quin & audaciæ specimen, fructus & gloria. Æmulum naturæ operantis artificem non solum Naturam imitari decet, juxta quosdam, sed & illam pulchro ausu vincere. Objicient illi thrasonicè ægris inductam ad plures annos, expositâ à nobis methodo, solidorum debilitatem. Objicient liquidorum jacturam, vires enervatas, languoremque totius machinæ multis ægritudinibus infestum. Ex adverso opponent promptam, expeditam & vegetam aliâ methodo curatorum relevationem, quæ exanthlotos labores gravi usurâ rependit. Utinam promissis staret fides, ipsaque vota implerentur! Verùm quod aliter eveniat, fateri cogunt recensita incommoda, quæ varias methodos chirurgicas sequi superiùs annotavimus, & ad integram sanitatem ægri cõ-

tius non reduces. Præterea quis non anteponet placidam & tranquillam Naturæ veterisque Medicinæ serenitatem violentis illis conatibus dirisque cruciatibus, quamvis æquè infida foret, impotens & incerta, & ipsam non confirmarent ratio, experientia, & analogia. Non enim absolute vetat arteriarum in artubus *diameter*, ne adversus externas illas hæmorrhagias valeant auxilia, quæ feliciter sanguinem ex vasis abditis, & immediatam medelam renuentibus sistunt. Quotidiè hæc arte saliens ex pulmonum vasis cruor propter vitium internum aut vulnus ab extrinseco illatum, reprimitur, licet spem refecare deberet perpetuus pulmonis motus. Infelici ictu pertusa arteria ad flexum cubiti repens, imposito papyro dentibus prius commolito & salivâ subacto, conspirante placido sanguinis cursu, & commodâ deligatione quotidie coalescit absque posteriore infortunio. In his casibus vividè elucet Naturæ medentis potentia, simpliciiori artificio suffulta; celebratur ab omnibus; sed accurata & fidelis hujus imitatio verius quid præcineret auribus, utilius aliquid spiraret ad ægrorum salutem. Semper-ne artis perfectio & laus reponetur in inventis, quæ Naturæ vim inferunt, eique è directo adversantur? Reverà momento sanguinem sistunt, opus Antiquis impossibile aut intentatum. Verùm rapidi & inauditi successus non sunt semper lætiores diuturnioresque; suâ ipsâ deteruntur pernicitate; sæpè sæpius præcox famæ desiderium nova fit calamitas, quæ ipsius germen suffocat & comprimit. Terrori locum non finat ægrorum constantia; illorum animos sustentent & erigant Medicorum virtus & confidentia; quantum à Naturæ beneficentiâ sperandum sit palàm fiet; minùs audacter & inconsultò artis præsidiiis occurrent malo; quid valeant ambo, noscent intimiùs, feliciores erunt, & nobiscum concludent;

*Ergò ad sistendam membrorum rescisioni supervenientem hæmorrhagiam,
datur artificium tutius vasorum ligaturâ.*

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Dionysius - Pautier de La Breuille.	M. Joannes - Franciscus Paris.	M. Henricus Besnier, Rei Herbaria Professor.
M. Jacobus - Laurentius Mauroy.	M. Dionysius - Claudius Doucet.	M. Joannes Besse, Dotaria Hispaniarum Regina, dum viveret, Medicus Primarius.
M. Natalis - Andreas Joannes - Baptista Chesneau.	M. Bartholomæus - Tussanus le Clerc, Medicus Regis ordinarius.	M. Antonius de Jussieu, Regi à Consiliis & Secretis, Regia Scientiarum Academia, Regiarumque Societatum Angliæ & Prussia Socius, Botanicæ in Horto Regis Professor ac Demonstrator.

Proponebat Parisiis LUDOVICUS - PÉTRUS - FELIX - RENATUS LE THIEULLIER, Parisinus, saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1752, A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1752.